

Arrest

nr. 246 632 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 25 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas weer in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij, afkomstig uit Bangladesh, kwam op 5 juli 2017 in het Rijk binnen.

Op 6 september 2017 diende zij een asielaanvraag in.

Het CGVS weigerde haar asielaanvraag op 8 juni 2018. Verzoekende partij diende een verzoekschrift in bij Uw Raad die de vluchtelingenstatus per arrest 211.372 van 23 oktober 2018 weigerde.

Een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) werd aan verzoekende partij op 2 mei 2019 afgeleverd.

Op 17 mei 2019 diende verzoekende partij opnieuw een asielaanvraag in.

Het CGVS verklaarde deze aanvraag niet-ontvankelijk op 18 oktober 2019.

Op 28 februari 2020 diende verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van Mevrouw N. R.

Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd op 17 augustus 2020 aan verzoekende partij afgeleverd.

Het betreft de bestreden beslissing."

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voegt hieraan toe dat de echtgenote van de verzoekende partij (de referentiepersoon) de Belgische nationaliteit heeft verkregen sedert 22 november 2019. Voordien werd deze echtgenote door de commissaris-generaal erkend als vluchteling op 27 januari 2014.

De bestreden beslissing van 17 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten kent de volgende redengeving:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 50 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.02.2020 werd ingediend door Naam: R. Voornaam: S. O. Nationaliteit. Bangladesh Geboortedatum: 02.01.1995 Geboorteplaats: N. S. Identificatienummer in het Rijksregister. (...) Verblijvende te: (...) Alias: P. S. O. R. ("02.01.1995 te S., Bangladesh) om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in de hoedanigheid van echtgenoot van de genaamde N. R. (RR (...)) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1*. juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;" Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd Verder bepaalt artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. ' Als bewijs van het huwelijk werd een huwelijksakte van Bangladesh voorgelegd waaruit blijkt dat er een huwelijk werd voltrokken op 02.04.2017, het huwelijk werd geregistreerd op 29.05.2017. Betrokkenen waren echter niet fysiek aanwezig. De plechtigheid had plaats via video conference. Op zich lijkt het volgens de burgerlijk wetboek van Bangladesh wel toegestaan om een formulier Nikhah Nama nr. 1601 online in te dienen en vervolgens in het huwelijk te treden van op afstand. Echter, een huwelijk per video call, voltrokken te Bangladesh, wordt in deze niet erkend door DVZ: referentiepersoon heeft immers sinds 2013 het land van herkomst (Afghanistan) verlaten. Zij werd in België als vluchteling erkend. Ook betrokkene diende twee asielaanvragen in, en heeft zijn land van herkomst (Bangladesh) verlaten sinds 2015. Voor zover de akte wel degelijk rechtsgeldig zou zijn naar de wetgeving van Bangladesh, dient er op gewezen te worden dat het op zijn minst bijzonder vreemd is dat beiden vanuit Parijs een huwelijk laten voltrekken in Bangladesh. Referentiepersoon is Belgische, zij hadden evenwel, in België kunnen komen huwen of zich gaan aanbieden bij een Franse overheidsinstantie. De gang van zaken houdt*

geen steek. Zeker gelet uit het dossier blijkt dat betrokkene in het verleden (cfr. asielrelaas in dossier) aangaf op verschillende vlakken de autoriteiten en bepaalde personen in zijn land van herkomst te vrezen. Het is volstrekt onlogisch dat hij dan nu wel zelf actief contact opneemt met de Bengaalse overheid ter voltrekking van een huwelijk, terwijl dit evenzeer in Frankrijk of België had kunnen gebeuren. Tenzij betrokkenen een voorafgaandelijk onderzoek wensten te ontlopen. Buitenlandse authentieke akten worden in principe in België erkend zonder dat er een beroep moet worden gedaan op enige procedure (art. 27 WIPR). Art 27 §1 W.I.P.R. schrijft voor dat men op de eerste plaats dient te onderzoeken of de authentieke akte voldoet aan de wettelijke vereisten die gelden in het land waar de akte is opgesteld Art. 21 W.I.P.R bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd wordt voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlandse recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast. Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art 12 van de Wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is Art. 146bis B.W. bepaalt Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemming tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde". In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde. een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het erin hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). Hierbij moet a priori worden nagegaan of de partijen een duurzame levensgemeenschap beogen Ontbreekt bij één van de echtgenoten de intentie om duurzaam met de andere samen te leven, dan kan tot een schijnhuwelijk worden besloten wanneer het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel samenhangt met andere motieven. Het gebruik van de term "enkel" in art. 146bis BW wijst op een exclusiviteit die niet slaat op de motieven voor het aangaan van een schijnhuwelijk, maar die de uitsluiting van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen beklemtoont Zodra vaststaat dat de intentie van (minstens één van) de echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, gaat het om een schijnhuwelijk (Gent 23 oktober 2014, RW 2014-2015, p. 1470), De Ministeriële omzendbrief inzake schijnhuwelijken waarin een aantal indicatoren zijn opgesomd, is exhaustief en dus niet limitatief. Niets belet de weigerende overheid rekening te houden met andere indicaties dewelke niet in deze omzendbrief zijn opgesomd om te besluiten dat het te erkennen huwelijk een schijnhuwelijk is in de zin van art. 146bis BW en bijgevolg strijdt is met de Belgische nationale en internationale openbare orde (art. 21 W.I.P.R.); Uit het geheel van omstandigheden lijken betrokkenen enig onderzoek te hebben willen ontlopen, waaruit af te leiden valt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook, op basis van huidige beschikbare gegevens, door DVZ betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM"). Gelet op al het voorgaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken aldus het voornoemde huwelijk te erkennen in België. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden voor het bekomen van het verblijfsrecht op basis van art 40ter. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst

Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van:

"artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 ; - Schending van artikel 11 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (2003/86/EG) ; - juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

*"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitelijke vaststelling (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval. * * * De bestreden beslissing weigert het verblijf aan verzoeker om één enkele reden: verweerder meent – conform eigen onderzoek (immers geen advies O.M. verzocht !) – dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een schijnhuwelijk in de zin van 146bis B.W. (DVZ meent cfr. eigen onderzoek "dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde.") waardoor de rechtsgeldigheid van het huwelijk door de DVZ wordt betwist (stuk 1). * * * De burgerrechtelijke discussie omtrent het al dan niet hebben afgesloten van een "schijnhuwelijk" komt in de regel toe aan de Burgerlijke Rechtbank en niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; Dit neemt evenwel niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet wel degelijk een toets dient uit te voeren in het licht van een weigering gezinshereniging (zie o.a. in RvV 220.288 van 25 april 2019, waarin de Raad oordeelde dat de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag kennelijk onredelijk is en niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek (stuk 12); zie ook RvV nr. 228.647 van 8 november 2019 waarin de Raad andermaal diende te concluderen tot een manifest onzorgvuldige feitelijke vaststelling in hoofde van de DVZ, reden waarom de weigering gezinshereniging wegens vermeend 'schijnhuwelijk' diende verbroken te worden wegens schending zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht (stuk 13). Verweerder dient zich te baseren op correcte feiten, dewelke op zorgvuldige wijze dienen onderzocht te worden. Een correct en objectief onderzoek van de werkelijke feitelijke vaststelling zou hebben verduidelijkt dat in de eerste plaats geen sprake is van een vermeend schijnhuwelijk: - huwelijksakte reeds sinds dag één (op 06.09.2017) voorgelegd aan de DVZ n.a.v. het verzoek tot internationale bescherming (stuk 3). Echtgenote was toen nog erkend vluchteling van Afghaanse origine en van een recht op gezinshereniging in België was aldus nog helemaal geen enkele sprake. Immers zou een verzoek gezinshereniging dan enkel mogelijk zijn via de Belgische diplomatieke post in Bangladesh; - burgerlijke status als gehuwd volledig uitgeklaard voor de DVZ in het DVZ gehoor van 27.09.2017 (stuk 4) - huwelijksakte evenzoveel voorgelegd en beoordeeld door de Commissaris-generaal dewelke uitdrukkelijk de geldigheid hiervan bespreekt in de CGVS-beslissing: "Uw huwelijkscertificaten en nikah kunnen wel aanvaard worden. Deze zijn een sterke indicatie van uw identiteit en nationaliteit die niet in*

vraag worden gesteld maar verder niets wezenlijks toevoegen aan uw dossier.” (stuk 8). - verzoekers echtgenote en verzoeker boden hun huwelijksakte ook aan bij Stad Brugge, alwaar deze in toepassing van art. 27 Wb IPR uitdrukkelijk werd erkend in België (aldus net zoals ook door het CGVS gebeurde) en waardoor men als gehuwd in de rijksregisters in Brugge staat ingeschreven (stuk 9A): “N. R. Gehuwd sinds 02/04/2017 met R., S. O. te buitenland (Frankrijk – Parijs)” - verzoeker en zijn partner wonen intussen sinds half 2017 samen te Brugge (zie stuk 4 in samenlezing met stuk 9), hetgeen actueel aldus een samenwoning als koppel van méér dan drie jaar uitmaakt (hetgeen aldus conform art. 40bis, §2, 2), a) Vw. reeds ruimschoots voldoet aan de definitie van “duurzaam en stabiel karakter van de relatie” van de Vreemdelingenwet) - bovendien verduidelijkte verzoeker op 27.09.2017 reeds uitdrukkelijk aan de DVZ hoe verzoeker zijn partner reeds kent sinds begin 2012 en hoe zij intensief contact hielden via facebook, skype, whatsapp, email, ... voorafgaand aan hun huwelijk en finaal hun samenwoning in Brugge (België) - verzoekers echtgenote diende op 26 juli 2019 een nationaliteitsverklaring overeenkomstig art. 12bis WBN in te Brugge. Dergelijke aanvraag wordt nauwkeurig onderzocht door het Parket van de procureur des Konings te Brugge, waarbij tevens advies wordt verzocht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Indien men bij dit onderzoek enige vrees inzake vermeend schijnhuwelijk weerhoudt, wordt de Belgische nationaliteit meteen geweigerd. Parket Brugge is hierbij uitermate streng, waarbij zelfs al nationaliteiten werden geweigerd wegens een lopende procedure politierechtbank wegens snelheidsovertredingen waarbij de betrokkene niet eens de chauffeur van de wagen was. Parket Brugge weerhoudt hierbij het motto ‘better safe than sorry’ en gaat aldus meteen de nationaliteit weigeren indien er ook maar het vermoeden van een misdrijf of reden tot weigering bestaat. Uit alle bovenstaande staat het als een paal boven water dat er géén sprake is van enig schijnhuwelijk, doch wel van een alreeds in de registers van de burgerlijke stand te Brugge ingeschreven rechtsgeldig buitenlands huwelijk (stuk 9). Indien de Dienst Vreemdelingenzaken daar niet akkoord mee is, staat het haar vrij om haar standpunt te signaleren aan het Openbaar Ministerie, dewelke vervolgens een procedure tot nietigverklaring van deze huwelijksakte zou kunnen opstarten voor de rechtbank van eerste aanleg. Echter is zulks niet het geval op heden. Er werd door de verweerder zelfs niet eens enig advies/onderzoek opgevraagd aan het Openbaar Ministerie?! Verweerder weerhoudt uit een eigen ‘onderzoek’ dat de akte wel degelijk rechtsgeldig kan zijn naar Bengaals recht, maar dat het allemaal “op zijn minst bijzonder vreemd is” dat beide partijen vanuit Parijs een huwelijk laten voltrekken in Bangladesh. Verweerder meent dat dergelijke gang van zaken “geen steek houdt” en concludeert daaruit dat er volgens haar eigen inzichten sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Dit standpunt is absurd. Niet alleen is er alle bovenstaande waaruit blijkt dat er wel degelijk een rechtsgeldig Bengaals huwelijk voorligt hetwelk reeds uitdrukkelijk aanvaard is in België (stuk 8 en 9A) terwijl er alreeds vele jaren sprake is van een duurzame stabiele relatie van het koppel; Bovendien is een huwelijk te Parijs helemaal niet absurd gezien verzoeker in die periode als kandidaat vluchteling in Frankrijk verbleef (zie stuk 4) en het voor zijn echtgenote – erkend vluchteling van Afghaanse origine in België – aldus veel makkelijker was om van België naar Frankrijk te gaan voor het huwelijk i.p.v. voor verzoeker om naar België te komen voor dit huwelijk. Verzoeker en zijn echtgenote konden wel de nodige administratieve documenten naar Bengaals recht verzamelen, zodat zij – beiden moslim – terstond in het huwelijk konden treden via hun Bengaals huwelijk. Noch min, noch meer. Dat er geen Frans noch Belgisch huwelijk werd afgesloten doet hier niets aan af. Het asielrelaas werd weliswaar afgewezen door de Commissaris-generaal daar deze geen vrees voor vervolging door de Bengaalse overheid geloofde, doch de Commissaris-generaal beaamde daarentegen wel de correcte huwelijkse band van verzoeker en zijn echtgenote (stuk 8). Dat verzoeker en zijn echtgenote helemaal niet “enkel maar een onderzoek wensten ontlopen” blijkt ten andere uitdrukkelijk uit het feit dat ze hun huwelijksakte intussen voor erkenning bij Stad Brugge aanboden, en deze intussen ook werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand (stuk 9). Indien verzoeker en zijn echtgenote zich kennelijk aan een schijnhuwelijk zouden hebben bezondigd, zoals verweerder voorhoudt, dan had de echtgenote van verzoeker nooit haar Belgische nationaliteit verkregen door het Parket van de procureur des Konings te Brugge. Dergelijk standpunt van verweerder raakt dan ook kant noch wal, doch geeft louter blijk van een manifeste vooringenomenheid waardoor niet werd uitgegaan van alle correcte feitelijke gegevens, waarna vervolgens manifest onzorgvuldig tot de bestreden beslissing werd gekomen. Als uitsmijter kan verzoeker nog verduidelijken dat het niet voor alle kandidaat vluchtelingen makkelijk is om aan alle administratieve vereisten om in het huwelijk te kunnen treden te voldoen. Daardoor komt het al eens voor dat er op een op het eerste zicht “prima facie vreemde” wijze in het huwelijk wordt getreden. Dit maakt daarom echter nog geen schijnhuwelijk uit (laat staan een stelling inzake schijnhuwelijk zonder het minste objectief onderzoek of advies van het Openbaar Ministerie hieromtrent). Zo verwijst verzoeker naar een manifest analoge situatie van mevrouw A.F. (DVZ nr. 6303411) dewelke als asielzoekster van Afghaanse origine in Nederland verbleef met haar familie. Zij sloot in Nederland een Afghaans huwelijk af in de Afghaanse Ambassade te Den Haag met haar Belgisch/Afghaanse partner, waarna ze haar partner in België vervoegde. Op grond van de vervolgens in België ingediende

*aanvraag gezinshereniging overeenkomstig art. 40ter Vw. gesteund op het in Den Haag (Nederland) afgesloten Afghaans huwelijk, werd aan mevrouw A.F. een F-kaart afgeleverd (stuk 11A t.e.m. 11D). Deze feitengesteldheid is manifest analoog – zelfs zowat identiek – aan de feitengesteldheid in hoofde van verzoeker. - Verzoeker: asielzoeker in Frankrijk - Mevrouw A.F.: asielzoeker in Nederland - Verzoeker: eigen nationaal huwelijk in Frankrijk (Bengaals huwelijk/Bengaals recht) - Mevrouw A.F.: eigen nationaal huwelijk in Nederland (Afghaans huwelijk/Afghaans recht) - Verzoeker: vervolgens partner vervoegen van Frankrijk naar België - Mevrouw A.F.: vervolgens partner vervoegen van Nederland naar België - Verzoeker: nadat echtgenote Belg is geworden: aanvraag gezinshereniging - Mevrouw A.F.: aanvraag gezinshereniging (gezien partner die ook erkend vluchteling van Afghaanse origine was intussen Belg was geworden – stuk 11A) - Verzoeker: weigering GH met stelling dat er geen rechtsgeldig buitenlands huwelijk is - Mevrouw A.F.: toekenning F-kaart op grond van haar Afghaans huwelijk zoals afgesloten te Den Haag (Nederland) Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen rechtsbeginsel dat inhoudt dat alle personen die zich in dezelfde vergelijkbare feitelijke omstandigheden verkeren, op dezelfde wijze behandeld moeten worden. (VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1990, p. 89). Verzoeker toont afdoende individueel en duidelijk de perfect 'vergelijkbare feitelijke omstandigheden' aan van zijn dossier en dat van mevrouw A.F. (6303411). Niettemin wordt verzoeker op onverklaarbare wijze op een volkomen andere wijze behandeld/beoordeeld door dezelfde Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is niet correct en aldus strijdig met het gelijkheidsbeginsel. * * * Verzoekster kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vragen om uitspraak te doen over de redelijkheid en zorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek naar de huwelijksband (zie o.a. in arrest RvV 220.288 van 25 april 2019 en arrest RvV 228.647 van 8 november 2019 – stuk 12 en 13). De Raad zal net als in deze arresten tot de vaststelling moeten komen dat verweerder niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens, waarna verweerder manifest onzorgvuldig tot haar beoordeling is gekomen. Daarenboven toont verweerder individueel en specifiek aan hoe personen in een manifest vergelijkbare situatie wél een gezinshereniging overeenkomstig art. 40ter Vw. ingewilligd krijgen, zodat evenzoveel het gelijkheidsbeginsel is geschonden. Gelet op alle bovenstaande dringt de verbreking van de bestreden beslissing zich ten stelligste op.”*

2.2. De verzoekende partij stelt in essentie dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk is. Zij geeft aanwijzingen waaruit zou moeten blijken dat haar huwelijk niet is aangegaan met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel zodat de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Met betrekking tot de schending van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, beschikt de Raad slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur moeten in het licht van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onderzocht worden, wat de verzoekende partij tevens als geschonden rechtsregel aanvoert, en in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; (2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek

(...)”

2.3. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij zelf een onderzoek te hebben opgestart naar het bestaan van een schijnhuwelijk in de zin van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De discussie aangaande het al dan niet bestaan van een schijnhuwelijk, komt in regel toe aan de burgerlijke rechtbanken en niet aan de Raad. Wel is de Raad bevoegd een toets uit te voeren naar de zorgvuldigheid van het onderzoek en in het kader van de materiële motiveringsplicht.

Om toepassing te kunnen maken van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet, als zijnde de echtgenoot van een Belgische onderdaan, is het uiteraard vereist dat er sprake is van een rechtsgeldig huwelijk.

In casu ligt geen Belgische huwelijksakte voor, maar wel een Bengaalse huwelijksakte.

Een huwelijk dat in het buitenland wordt voltrokken, is in België geldig als:

- 1) indien voldaan wordt aan de Belgische wettelijke voorwaarden om te kunnen trouwen;
- 2) het huwelijk is voltrokken volgens de vormen die in het betrokken land gebruikelijk zijn.

Uit de omstandigheid dat het bestaan van de buitenlandse huwelijksakte rechtsgeldig is, kan niet zonder meer worden afgeleid dat aan de voorwaarden wordt voldaan die nodig zijn voor de erkenning van het huwelijk in België.

Voor de erkenning van buitenlandse huwelijksaktes geldt het algemeen erkenningsregime van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) dat van toepassing is op de erkenning van alle buitenlandse authentieke aktes (artikel 27 van het WIPR).

Artikel 27, §1, van het WIPR stelt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Op basis hiervan zijn alle administratieve overheden in België op gelijke voet bevoegd om kennis te nemen van buitenlandse aktes en te oordelen over de erkenning ervan (*de plano* erkenningsregime).

Het gevolg van *de plano* erkenning van buitenlandse aktes is dat de ene administratieve overheid niet gebonden is door een eventueel eerder genomen beslissing door een andere administratie.

Dit houdt in dat ook de Dienst Vreemdelingenzaken zelf een onderzoek kan voeren naar de geldigheid van een buitenlandse akte door toetsing aan de voorwaarden voor erkenning, ook al werd de buitenlandse akte al overgeschreven.

De afzonderlijke en gedeelde bevoegdheid van de verschillende administratieve diensten om een buitenlandse akte te beoordelen, neemt echter niet weg dat de diensten onderling best rekening houden met eventuele onderzoeken die reeds eerder gebeurden in een bepaald dossier.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een discretionaire bevoegdheid wat betreft het onderzoek dat zij voert naar de erkenning van een huwelijksakte, en niets belet haar om rekening te houden met de gekende feitelijke gegevens in het administratief dossier.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

De Raad herhaalt dat elke administratieve overheid mag onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, *Beginnelsen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Elke administratieve overheid is dus bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “*van minstens één van de echtgenoten*” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De Raad is niet bevoegd om na te gaan of artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek is geschonden, maar dient wel de schendingen van de aangehaalde rechtsregels en beginselen van behoorlijk bestuur te verifiëren.

2.4. De verzoekende partij meent dat uit het onmiddellijk voorleggen op 6 september 2017 van de huwelijksakte toen de voorgehouden echtgenote nog erkend vluchteling was, uit de volledige uitklaring van het gehuwd zijn in het gehoor van Dienst Vreemdelingenzaken van 27 september 2017, uit de beoordeling door de commissaris-generaal van huwelijksakte in diens beslissing van 8 juni 2018 (die de huwelijksakte aanvaardde), uit het samenwonen sinds half 2017, uit de gegeven verduidelijkingen over de contacten die de verzoekende partij onderhield met de voorgehouden echtgenote via internet en voor het huwelijk, uit het verkrijgen van de Belgische nationaliteit van de echtgenote van de verzoekende partij en uit de inschrijving van het huwelijk in de registers van de burgerlijke stand te Brugge, te kunnen afleiden dat de verwerende partij verkeerd stelt dat haar huwelijk een schijnhuwelijk is. Daarbij verwijt zij de verwerende partij geen advies of onderzoek gevraagd te hebben aan het Openbaar Ministerie.

De Raad kan deze stelling niet volgen.

Het onmiddellijk voorleggen van een huwelijksakte ter gelegenheid van een verzoek om internationale bescherming en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal maakt nog niet dat de verwerende partij onterecht kon besluiten dat het een schijnhuwelijk betrof, temeer uit de vaststelling van de commissaris-generaal niet blijkt dat een onderzoek naar artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek werd verricht. Hetzelfde geldt voor het gehoor van 27 september 2017 bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat slechts een bondige verklaring is van de verzoekende partij (zie ook haar stuk 4, toegevoegd aan het verzoekschrift). Uit het samenwonen op zich kan niet afgeleid worden of er sprake is van een schijnhuwelijk, wat correct is gesteld in de bestreden beslissing.

Wat het aanbieden van de huwelijksakte bij de diensten van de burgerlijke stand te Brugge betreft, blijkt uit het administratief dossier dat de politiediensten belast zijn met een onderzoek inzake controle van de identiteit van de verzoekende partij (zie mail van 7 mei 2020 van de dienst PZ Brugge), waaruit blijkt dat het huwelijk is afgesloten via een *video-call* en waarin gesteld wordt dat de dienst bevolking van de stad Brugge met klem ontkent dat zij een registratie van het huwelijk zou hebben uitgevoerd. Ook blijkt dat de vermelding in het Rijksregister uitsluitend gebaseerd is op een mondelinge verklaring van de verzoekende partij. Verder blijkt uit twee mailberichten, beide van 9 juli 2020 van de stad Brugge, dat deze het huwelijk niet gaat registreren, integendeel met wat de verzoekende partij suggereert. Minstens is het de bedoeling een wijziging in te voeren in de rubriek “*Burgerlijke Staat*” (zie mail van politie Brugge van 7 mei 2020). De Raad merkt overigens op dat stuk 9, toegevoegd aan het verzoekschrift, gedateerd is op 11 juni 2019 en louter een attest van de verblijfshistoriek bevat. Dit stuk doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt: *“Verweerder weerhoudt uit een eigen ‘onderzoek’ dat de akte wel degelijk rechtsgeldig kan zijn naar Bengaals recht, maar dat het allemaal “op zijn minst bijzonder vreemd is” dat beide partijen vanuit Parijs een huwelijk laten voltrekken in Bangladesh. Verweerder meent dat dergelijke gang van zaken “geen steek houdt” en concludeert daaruit dat er volgens haar eigen inzichten sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Dit standpunt is absurd. Niet alleen is er alle bovenstaande waaruit blijkt dat er wel degelijk een rechtsgeldig Bengaals huwelijk voorligt hetwelk reeds uitdrukkelijk aanvaard is in België (stuk 8 en 9A) terwijl er alreeds vele jaren sprake is van een duurzame stabiele relatie van het koppel; Bovendien is een huwelijk te Parijs helemaal niet absurd gezien verzoeker in die periode als kandidaat vluchteling in Frankrijk verbleef (zie stuk 4) en het voor zijn echtgenote – erkend vluchteling van Afghaanse origine in België – aldus veel makkelijker was om van België naar Frankrijk te gaan voor het huwelijk i.p.v. voor verzoeker om naar België te komen voor dit huwelijk. Verzoeker en zijn echtgenote konden wel de nodige administratieve documenten naar*

Bengaals recht verzamelen, zodat zij – beiden moslim – terstond in het huwelijk konden treden via hun Bengaals huwelijk. Noch min, noch meer. Dat er geen Frans noch Belgisch huwelijk werd afgesloten doet hier niets aan af.”, beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling, gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Verder ziet de Raad niet in op welke wijze het verkrijgen van de Belgische nationaliteit door de echtgenote van de verzoekende partij dienstig is. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat op basis van een vermoeden iemand die al het verblijfsrecht heeft verkregen door de toekenning van de vluchtelingenstatus zou verhinderen dat haar de Belgische nationaliteit wordt toegekend.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar huwelijksakte als rechtsgeldig is aanvaard.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar samenwonen en dat er al reeds vele jaren sprake is van een duurzame relatie, wijst de Raad erop dat uit de gezinsherenigingsaanvraag blijkt dat deze is ingediend op basis van de hoedanigheid “*echtgenoot*” en niet als “*partner*”.

De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. De motieven zijn niet kennelijk onredelijk.

2.5. De verzoekende partij verwijst nog in haar middel naar de stukken 11A tot en met D, 12, 13, 14A en 14B. Deze gegevens zijn arresten van de Raad, een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en concrete gegevens over twee andere vreemdelingen, één die een gezinsherenigingsaanvraag indiende en een ander die een negatief advies kreeg in verband met een aanvraag tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit omdat deze persoon dient te verschijnen voor de politierechtbank wegens een snelheidsovertreding. Deze vergelijking laat niet toe een schending van het gelijkheidsbeginsel vast te stellen: elke aanvraag gezinshereniging moet op zijn eigen merites beoordeeld worden en de echtgenote van de verzoekende partij moest ter gelegenheid van haar aanvraag niet verschijnen voor een politierechtbank. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369).

In de mate dat met deze grieven de schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd, is dit onderdeel ongegrond.

2.6. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 11 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Dergelijke omschrijving ontbreekt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.7. De aan het verzoekschrift toegevoegde stukken doen geen afbreuk aan het voorgaande.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat de verzoekende partij de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Het enig middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN